

[Undervisningsministeren.]

pegede på, at det var undervisnings- og kulturudvalget, der skulle være bestyrelse for amtscentralerne. Nu står der — jeg husker ikke, om fru Kristine Helberg ikke også gjorde opmærksom på det — at det også kan være et andet udvalg. Denne bestemmelse er gjort forholdsvis åben, fordi det ligger som en tendens i det, vi i øvrigt foretager os i forhold til kommunerne i denne tid, at når det drejer sig om amtskommunale organer og amtskommunale midler, må det også være rimeligt, at det i vid udstrækning bliver amtskommunerne, der kommer til at bestemme, hvordan bestyrelsen for et sådant amtskommunalt apparat skal se ud.

Jeg kan naturligvis helt se behovet, som fru Kristine Helberg pegede på, for at få præciseret, at der ikke med det foreslåede analyseudvalg, som har kaldt på så stor opmærksomhed og så mange interessante bemærkninger, er tænkt på censur under nogen form. Det får vi nok klaret under udvalgsdrøftelserne, vil jeg tro.

Flemming Jensen: Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget, men ministeren nævnte her, at det udvalg, vi nu taler om, skal recensere over materialet. Recensere er jo et godt ord, som fører tiden tilbage; der var fred og ro, så vi kunne sidde og recensere over tingene. Det er der vel næppe nogen der har noget imod. Det, vi peger på, og det, vi er nervøse ved, er, at recensionen skal foregå ud fra bestemte udgangspunkter. Jeg vil gerne igen henlede opmærksomheden på bemærkningerne side 13, hvor der nederst i den første spalte står:

„Udvalget skal i denne forbindelse særlig hæfte sig ved, om sådanne beskrivelser og vurderinger medvirker til at fastholde traditionelle livsholdninger og adfærdsmønstre i strid med en i øvrigt ønskelig udvikling i samfundet.“

Jeg er ikke helt sikker på, at ministeren og undertegnede er enige om, hvad der er en ønskelig udvikling i samfundet. Jeg erindrer, at ministeren for nylig har skrevet en kronik som et svar til fru Ellen Strange Petersen, og af den fremgår det i hvert fald, at der er, hvis jeg skal sige det pænt, nogen afstand imellem vor opfattelse af en ønskelig udvikling i samfundet og ministerens. Hvis man i bemærkningerne fastlægger, at

dette er altså udgangspunktet for det, ministeren så uskyldigt kalder recension, finder vi det rimeligt at anvende ordet censur. Jeg skulle såmænd gerne finde et mere stiltfærdigt ord, hvis der faldt mig et ind; skal vi kalde det indirekte censur, for ministeren siger videre, at man skal lade nævnene være opmærksomme på disse problemer. Tror ministeren da ikke, at dette også vil få indflydelse både på adskillige skolebogsforfattere og på adskillige forlag, så vi nærmer os noget, som ministeren sikkert ikke selv vil have, men som kan blive denne indirekte censur? Skal vi have sådan noget — og nu har vi jo snakket om, hvorvidt de ord, der er anvendt i bemærkningerne, er særlig valgte — skal vi have en anmeldervirksomhed af denne art, bliver det også spændende at se, hvad man får ud af Danmarks radios program på disse områder.

Tove Nielsen: Må jeg have lov at rette en misforståelse, hvis jeg skulle have udtrykt mig forkert. Ministeren sagde, at jeg kom med nogle reserverede betragtninger i anledning af, at undervisningen inden for Danmarks radio skulle overgå til undervisningsministeriet. Det kan jeg fuldt ud tilslutte mig at det skal, og jeg er vel vidende om, at også venstre har stemt for, at det skal overgå til undervisningsministeriet. Mine betragtninger skulle ses i sammenhæng med den økonomiske situation, og her kommer vi ikke uden om, at der er lidt at se på. Det var blot for at rette dette.

Hvis det analyseudvalg, som jeg nu forstår det skal kaldes, ikke har noget med dette lovforslag at gøre, så forstår jeg ikke, hvorfor der skal siges og skrives så meget om det dels i bemærkningerne til lovforslaget, dels i fremsættelsestalen. Det er at skubbe tankerne om dette udvalg ind ad bagvejen, så det får sammenhæng med dette lovforslag, fordi resultatet er til syvende og sidst, at det, dette analyseudvalg finder ud af at sætte et stempel på, det, de vil anbefale, er det, der bliver distribueret igennem landscentralen, og så får det alligevel noget at gøre med landscentralens virke.

Ministeren siger, at der lægges op til den størst mulige alsidighed, ikke til censur. Nu kan man selvfølgelig skændes om, hvad der ligger i ordet censur; måske skal man kalde det noget andet, det ved jeg ikke. Men i det